

Žalba koju je 20. kolovoza 2016. podnijelo Vijeće Europske unije protiv presude Općeg suda (peto vijeće) od 9. lipnja 2016. u predmetu T-276/13, Growth Energy i Renewable Fuels Association protiv Vijeća Europske unije

(Predmet C-465/16 P)

(2016/C 402/23)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Vijeće Europske unije (zastupnici: S. Boelaert, agent, N. Tuominen, odvjetnik)

Druge stranke u postupku: Growth Energy, Renewable Fuels Association, Europska komisija, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine presudu Općeg suda od 9. lipnja 2016., dostavljenu Vijeću 10. lipnja 2016., u predmetu T-276/13 Growth Energy i Renewable Fuels Association protiv Vijeća Europske unije;
- odbije tužbu u prvostupanjskom postupku koju su podnijeli Growth Energy i Renewable Fuels Association za poništenje pobijane uredbe⁽¹⁾;
- naloži Growth Energy i Renewable Fuels Association snošenje troškova Vijeća u prvostupanjskom i žalbenom postupku.

Podredno,

- vrati predmet Općem sudu na ponovno suđenje;
- naknadno odluči o troškovima u prvom stupnju i žalbenom postupku u slučaju vraćanja predmeta Općem sudu.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Vijeće ovom žalbom zahtijeva da se pobijana presuda ukine iz sljedećih razloga:

Utvrđenja Općeg suda o dopuštenosti tužbe i osobito njegovi zaključci o izravnom i osobnom interesu tužitelja su pravno pogrešni.

- a. Kao prvo, Opći sud smatra da je za utvrđivanje izravnog interesa dovoljno da su četiri uzorkovana američka proizvođača proizvođači bioetanol. Međutim, to utvrđenje o izravnom učinku ne može se pomiriti s ustaljenom sudskom praksom koja ne priznaje postojanje izravnog učinka utemeljenog na isključivo ekonomskim posljedicama.
- b. Kao drugo, nije jasno kako bi sama činjenica da su američki proizvođači prodavali svoj bioetanol domaćim trgovcima/proizvođačima koji su ga zatim preprodavali na domaćem tržištu ili ga izvozili u značajnim količinama u Uniju, prije nametanja pristojbi, značajno utjecala na njihov položaj na tržištu. Kako bi pokazali značajan utjecaj na njihov položaj na tržištu, tužitelji su u najmanjoj mjeri trebali utvrditi utjecaj pristojbi na količinu uvoza u Uniju nakon uvođenja antidampinskih pristojbi. Međutim, tužitelji nisu pružili nikakve informacije u tom pogledu i pobijana presuda također ne sadrži nikakvo utvrđenje o tom pitanju. To je istovremeno pogreška koja se tiče prava kao i povreda obveze obrazlaganja.

U pogledu osnovanosti, Opći sud je počinio pogrešku koja se tiče prava u pogledu tumačenja Osnovne uredbe ⁽²⁾ i dvije druge pogreške koje se tiču prava u vezi s pravom WTO-a.

- a. Kao prvo, Opći sud pogrešno je protumačio Osnovnu uredbu kada je smatrao da članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe prenosi i članak 9.2. i članak 6.10. Antidampinškog sporazuma. S druge strane, kao što je to vidljivo iz teksta članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe, ta odredba se ne bavi pitanjem odabira uzoraka. S druge strane, članak 6.10 Antidampinškog sporazuma uveden je člankom 17. i člankom 9. stavkom 6. Osnovne uredbe, a ne njezinim člankom 9. stavkom 5.
- b. Kao drugo, Opći sud pogrešno je protumačio pojam „dobavljač” iz članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe i članka 9.2 Antidampinškog sporazuma. Iz logike i opće strukture članka 9. stavka 5. slijedi da samo „izvor gdje je utvrđen damping kojim nastaje šteta” može biti dobavljač. Međutim, s obzirom da američki proizvođači nisu imali izvoznju cijenu, nije im se moglo pripisati damping. Posljedično, Opći sud pogrešno je primijenio pravo određujući ih kao „dobavljače” u smislu članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe i članka 9.2 Antidampinškog sporazuma.
- c. Kao treće, Opći sud pogrešno je protumačio izraz „ako to nije praktično” iz članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe i članka 9.2 Antidampinškog sporazuma oslanjajući se na pogrešno tumačenje članka 9. stavka 5. Osnovne uredbe u vezi s člankom 6.10. Antidampinškog sporazuma kao i na izvještaj žalbenog tijela u predmetu EZ – elementi za pričvršćivanje ⁽³⁾. Kasniji izvještaj bavi se samo člankom 9.2 Antidampinškog sporazuma i stoga se njegova analiza izraza „ako to nije praktično” odnosi samo na situaciju i pristup koji članak 9. stavak 5. Osnovne uredbe predviđa za izvoznike u zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo. Žalbeno tijelo stoga nije dalo tumačenje izraza „ako to nije praktično” koje bi se moglo primijeniti na predmetni postupak i koje se ne odnosi na izvoznike u zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo.

Konačno, Opći sud je utvrdio sadržajno netočne činjenice kada je zaključio da je izračun pojedinačnih pristojbi „praktičan”. Situacija u kojoj proizvođači bioetanola nemaju izvoznju cijenu već samo domaću cijenu čini očito nepraktičnim i nemogućim utvrđivanje pojedinačne dampinške marže i ovlašćuje Komisiju da utvrdi jedinstvenu antidampinšku maržu na nacionalnoj razini.

-
- ⁽¹⁾ Provedbena uredba Komisije (EU) br. 157/2013 od 18. veljače 2013. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na uvoz bioetanola podrijetlom iz Sjedinjenih Američkih Država (SL L 49, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 130., str. 263.)
- ⁽²⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.) SL L 343, str. 51
- ⁽³⁾ Europske zajednice – Konačne antidampinške mjere koje se odnose na određene željezne ili čelične elemente za pričvršćivanje podrijetlom iz Kine – AB-2011-2 – izvještaj žalbenog tijela, WT/DS397/AB/R („EZ – elementi za pričvršćivanje, WT/DS397/AB/R”)

Žalba koju je 20. kolovoza 2016. podnijelo Vijeće Europske unije protiv presude Općeg suda (peto vijeće) od 9. lipnja 2016. u predmetu T-277/13, Marquis Energy LLC protiv Vijeća Europske unije

(Predmet C-466/16 P)

(2016/C 402/24)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Vijeće Europske unije (zastupnici: S. Boelaert, agent, N. Tuominen, odvjetnik)

Druge stranke u postupku: Marquis Energy LLC, Europska komisija, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine presudu Općeg suda od 9. lipnja 2016., dostavljenu Vijeću 10. lipnja 2016., u predmetu T-277/13 Marquis Energy protiv Vijeća Europske unije;